

MÍRIAM CANO

12 Novembre 2019

Míriam Cano (Molins de Rei, 1982) és periodista i escriptora. Ha publicat dos poemaris: *Buntsandstein* (2013) i *Ancoratge*. (2016) i el conte «La Comuna de París» dins el volum conjunt *Cremen Cels* 2017) amb Martí Sales i Antònia Vicens. Ha traduït al català una selecció de poemes d'Emily Dickinson (2017) i *Cartes a un amic alemany* d'Albert Camus (2019). Col·labora en diversos mitjans catalans com a periodista literària. Forma part del claustre de l'Escola Bloom.

Boom Boom Boomer

Tinc una cosa que s'estira i s'arronsa
Tinc una cosa que s'estira i s'arronsa
Tinc una cosa que s'estira i s'arronsa
I sembla una llonza però no és una llonza
 Roger Pelàez

Era i no era una primavera lleugerament preolímpica i era i no era un descampat.

Era allà, entre les bardisses.

La Carlota va apartar una pedra i, amb un somriure còmplice, em va ensenyar un manyoc de papers esgrogueïts, encarrats i mig estripats que, en els dies bons, devien haver estat una revista.

Ja no n'hi ha, de descampats. Cairebé tots van desaparèixer amb la febrada del totxo, però als vuitanta feien part del paisatge urbà habitual. Eren llocs ben curiosos. Sòrdids i innocents, tot alhora. Desgovernats i orgullosos de ser refugi inhòspit, curull d'herbots i merda. A les hores innocents, ens pertanyia als nens que hi jugàvem i als avis que hi passejaven els gossos. L'hora sòrdida era per als inquisits i, entremig, els punks del poble hi fumaven porros i hi buidaven litrones, més càndids que sòrdids.

No acostumàvem a creuar-nos, perquè hi havia una mena de pacte tàcit sobre l'horari de cada col·lectiu, però ens endevinàvem la presència pel rastre que hi deixàvem: les bosses de llaminadures buides, els vidres trencats, les tifes dels gossos i les xeringues que teníem terminantment prohibit tocar i que ens feien por perquè duïen droga i sida. O això ens deien.

La meua amiga em va agafar pel braç i em va portar dins d'un dels tubs de formigó que esquitxaven el descampat, va treure una bossa de pipes de la motxilla i me la va acostar. Jo vaig fer cassoleta amb la mà, d'inèrcia, encuniosida per la solemnitat amb què obria la revista i buscava la meua reacció amb la mirada.

Davant meu, noies amb permanents de rínxol petit i boca oberta s'esbatanaven la xona amb dos dits. Jo encara desconeixia la paraula *lascivia*, però elles en feien ulls. Jo menjava pipes.

—D'on has tret això?

—Vaig trobar-me-la un dia, mentre passejava la Trufa, i vaig amagar-la aquí. És meua —va dir amb orgull—. No és gens fàcil de trobar, una revista *guarra*.

Ah, entesos. Era una revista *guarra*. N'ignorava l'existència. La revista més *guarra* que coneixia era la *Interviú*, i sempre mirava cap a una altra banda quan anava al quiosc, perquè em feia vergonya. La Carlota em va explicar que les revistes *guarres de debò* sempre estaven amagades, als quioscos. «Només qui les compra sap on són», va dir-me misteriosa. «Les agafen i les amaguen entremig del diari i la senyora de Ca l'Arola ja ho sap i els les cobra sense dir res. Jo ho he vist.»

Vaig imaginar els habituals de les llibreries del poble, agafant la mercaderia del lloc secret i pagant l'*Avui* amb cara de res, com si no fos cosa seva. I les mestresses dissimulant, guardant el secret d'aquells homes que compraven revistes *guarres*.

La Carlota sabia que el més calent era a l'aigüera. Va passar la pàgina i va tornar a mirar-me. Vaig obrir molt els ulls. Potser també la boca, no ho recordo.

—Què? —va dir.

—Què és això?

—És una tita, nena —va respondre'm amb cert aire de superioritat—. El que passa és que és una tita dura. No n'has vist mai cap?

No, era la primera. La primera *dura*, vull dir. Perquè a veure, era *a lloc* de la tita, però jo li havia vist al meu pare, i no era *així*. Res a veure amb aquella tibantor, amb les rugositats venoses com serrallades solcant la pell llisa i brillant, oliosa.

—I tu, llesta, n'has vist mai una, com aquesta? Vull dir *així* —vaig dir-li.

—*Així com?*

—Doncs *així*, no ho sé. *Dura*.

—No —va dubtar—. Bé, les de la revista i prou, però cap de debò. *Dura de debò*, vull dir.

—Ja.

Vam quedar-nos en silenci, amb la mirada fixa en aquell membre erecte, com de ciència-ficció. Pensàvem. O contemplàvem. No ho recordo. Ja érem còmplices. Jo era una mica menys beneïta i ella una mica menys llesta. Jugàvem al mateix equip. Havíem de resoldre un misteri.

—No crec que sigui *dura* —va aventurar la Carlota—. És carn. No pot ser *dura*, la carn.

—No, no ho pot ser.

En això estàvem d'acord.

—Jo saps què crec? Que passa com a l'anunci del Boomer, saps?

—Vols dir? —vaig respondre, gens convençuda.

El Boomer era un xiclet insípid que es vanagloriava de ser molt elàstic. Perfecte per fer globus i empastif-te la cara. Encabat, costava treure-te'l de les pestanyes. A l'anunci hi sortia una mena de superheroï vestit de licra de dalt a baix: *Boom Boom Boomer, molt més xiclet*, cantaven unes veus infantils, mentre el tal Boomer, que així es devia dir, es dilatava i es contraïa per salvar nanos en perill. Aixecava un tronc i, allargant les cames, es convertia en un pont per salvar una colleta de ciclistes que estava a punt d'estimbar-se en un barranc. Estenia el braç i rescatava un gatet atrapat dalt d'un arbre. Després del tràngol, sempre els duia xiclets a cabassos.

Però en Boomer només era capaç d'allargar braços i cames. En Boomer, tot i que se li podia intuir el sexe a través de la licra cenyida, mai en va fer ostentació. En cap anunci.

Ara penso que segur que algú en va fer una porno barata, d'en Boomer, pobrissó.

La Carlota sospitava —i com vam saber més tard, no anava gens desencaminada— que es posava d'aquella manera per fer l'acte sexual. Ho va dir *així*, «l'acte sexual», que era el nom científic que sortia al seu llibre de naturals. I que fer-ho devia ser ben bé com posar-se un tãmpax.

A mi, tot plegat em semblava molt sòrdid. Tant com el descampat. Potser justament per això l'atracció era irresistible. Mirava la caixa de tãmpons de la mare i ja no podia parar de veure-hi tot de cigales de cel·lulosa presentant batalla. Anava pel carrer i mirava els paquets dels desconeguts, conscient del secret que ara ja sabia que amagaven.

Quina manera més estranya de perdre la innocència, mirar l'entrecuix als passavolants, si ho penso ara. La deu tenir *dura* o tova? És un estat permanent o s'estira i s'arronsa com els braços d'en Boomer? Hi ha gent que sí i gent que no?

Tot el dia *així*.

Quan plegàvem de l'escola, ens trobàvem al tub del descampat, amb una bossa plena de llaminadures. La primera en arribar comprovava que la revista encara era a l'amagatall i l'agafava. Quan veia que hi era, el cor em feia un bot d'excitació: el nostre tresor, el nostre secret seguia intacte. Encarcarat i esgrogueït com el primer dia.

Així que ens trobàvem, compartíem les informacions que havíem arrellegat el dia abans. Destriàvem el gra de la palla. Fèiem hipòtesis. Teníem una veritable vocació científica per les ereccions.

—Pregunta-li a en Jordi o en Ferran —vaig dir-li, un dia.

En Jordi i en Ferran eren els germans grans de la Carlota. Molt més grans, quinze o setze. Érem en un atzucac que exigia mesures dràstiques.

—Ets boja? Em moro de vergonya —va respondre'm escandalitzada.

—Però és que és l'única manera. I tu ets més gran que jo. Et toca.

—I el teu costi, el que et grava cintes?

—No el veuré fins la setmana entrant. I no parlem d'això. Només em grava cintes. Ho has de fer tu. A més, ja has fet l'aparell reproductor a naturals. Pots preguntar coses. Jo encara no.

La Carlota va entomar la missió. Diria que la va acabar de convèncer la coartada acadèmica. Em va prometre que l'endemà tornaria al tub de formigó havent-ne tret l'aigua clara.

Vaig arribar jo primer, amb la bossa de llaminadures de les grans ocasions i feta un manyoc de nervis i curiositat. Vaig remenar entre les bardisses i amb l'alleujament de cada dia, vaig agafar la revista. La Carlota va escoltar-se dins el tub deu minuts després.

—Que? —vaig preguntar-li.

Aquella tarda vaig aprendre en què consistia fer-se una palla i per què servia. També vaig aprendre la paraula *trempar*, que a dia d'avui continua sent una de les meves preferides. Vaig saber, també, que tots els homes —i els gossos, i els cavalls— sense excepció, trempaven. «Com et penses que entra, si no», em va dir la Carlota, que durant deu minuts va tornar a ser la més llesta de les dues.

—I quan s'acaba, tot es desinfla i torna a ser una tita *normal* —va reblar.

—I entra dins? —vaig preguntar-li, esporuguida.

—Home, no entra sola. Ho has de voler.

—I si no ho vols?

—No ho sé. Potser pots apretar fort. Tancar les cames.

—Però quin fàstic, no?

—Sí. Jo no ho penso fer *mai*.

—I com tindràs fills, llesta?

—Els adoptaré.

I així tota l'estona.

Tomàvem a ser al mateix equip. Ella una mica menys llesta i jo una mica menys beneïta.

Resolt el misteri de l'erecció, la penetració va passar a ser la nostra font d'hipòtesis preferida. Totes dues teníem al cap aquella pàgina de revista esgrogueïda que a poc a poc vam anar abandonant, de tan vista. Ja havia fet el seu servei. Un mes llarg de servei impecable. Però el record d'aquella trempera ens perseguia: alimentava el malson de saber que potser algú voldria entaforar-nos alguna cosa semblant. No podria ser de cap de les maneres. No hi cabia. Faria mal.

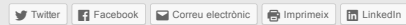
Fins que un dia la Carlota va arribar al tub amb una notícia.

S'havia atrevit a posar-se un tàmpax.

No calia patir per res.

Les elàstiques érem nosaltres.

Comparteix això:

Relacionats

Jordi Mas López
A "El traduït"

Eider Rodriguez
A "L'avançat"

Jenni Diaz
A "L'avançat"

Categoria : El trobat

Etiquetes : Miriam Cano

— Roger Peláez

Julia Guillamon —>